

Arrest

nr. 149 803 van 17 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 november 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt. De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 16 december 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GELUYKENS, die loco advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Russische nationaliteit te zijn, geboren te Grozny op [...] 1988.

Op 2 januari 2007 diende de moeder van verzoeker, mevrouw A.S., vergezeld van haar vier kinderen, waaronder verzoeker, een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Er werd een Eurodac-hit vastgesteld met Polen. De Dienst Vreemdelingenzaken vroeg aan Polen de terugname van de moeder en haar vier kinderen, waaronder verzoeker.

Op 19 januari 2007 aanvaardde Polen de terugname op grond van artikel 16, 1 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin-II-Verordening).

Op 24 augustus 2007 diende de vader van verzoeker, de heer K. G. een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 5 februari 2008 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming. Tegen deze beslissing stelden de ouders van verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arresten nrs. X en X van 27 mei 2008 van de Raad werden de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming aan verzoekers' ouders geweigerd. Verzoekers' ouders dienden een cassatieberoep in tegen dit arrest, doch het beroep werd niet toelaatbaar verklaard.

Op 14 mei 2008 dienden verzoekers' ouders een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 9 juni 2008 nam de gemachtigde een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker ten aanzien van de ouders van verzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Op 30 juni 2009 werd de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard.

Op 13 augustus 2012 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond. Tegen deze beslissing dienden de ouders van verzoeker een beroep in bij de Raad.

Bij arrest nr. X van 11 januari 2013 verwierp de Raad het beroep.

Op 31 mei 2013 werd aan A. S., verzoekers moeder en M. S, verzoekers jongere broer, onbeperkt verblijf toegekend volgend op de aanvraag op grond van oud artikel 9,3 van de Vreemdelingenwet.

Eveneens op 31 mei 2013 verklaarde de gemachtigde de door verzoeker en de overige gezinsleden op 13 februari 2007 ingediende aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet onontvankelijk met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 21 augustus 2013 is de gemeenschappelijke dochter van verzoeker en van zijn partner, J.G. geboren te Herentals. Zowel verzoeker zijn partner, Mw. M.G. als zijn dochter, J.G. verblijven legaal op het grondgebied.

Op 7 januari 2014 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 30 oktober 2014 nam de gemachtigde een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.01.2014 werd ingediend door :

[...]

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van

de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Wat zijn identiteit betreft, beweert betrokkene dat hij geenszins de bedoeling had om de Belgische autoriteiten te misleiden. Hij verblijft al meer dan 7 jaar op het Belgische grondgebied en hij beweert vervreemd te zijn van zijn land van herkomst. Naast de politieke problemen die er in zijn land zouden zijn, verwijst hij ook naar de legale verblijfssituatie van zijn moeder en jongste broer. Hij wenst een familie te vormen met hen. Hij wil beroep doen op artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Hij heeft een relatie met een dame die legaal in België verblijft. Ze hebben samen een kind.

Een verblijfsaanvraag indienen via de Belgische ambassade te Moskou zou heel wat ongemakken met zich meebrengen. Zijn leven zou in gevaar worden gebracht indien hij terug zou moeten keren naar de Russische federatie. Hij vreest een mensonwaardige of vernederende behandeling of foltering en doet dan ook een beroep op artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Mijnheer doet ook een beroep op artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984 en ondertekend door België op 04.02.1985. Mijnheer verwijst naar het Kinderrechtenverdrag en stelt dat hij het recht heeft om bij zijn jongere broer te vertoeven. Indien hij terug dient te keren naar de Russische federatie zou hij op een niet- menswaardige manier in volledige armoede komen te leven. Er zijn geen andere familieleden in de Russische federatie, er is geen huis en er zijn geen bezittingen meer. Een terugkeer impliceert tevens een verbreking van de vele warme en sociale contacten die in België werden opgebouwd. Een terugkeer zou een verregaande integratie verbreken.

Volgens het OCMW van Herentals is mijnheer goed geïntegreerd en spreekt hij behoorlijk Nederlands. Volgens het OCMW kent mijnheer de waarden en normen binnen onze cultuur en tracht hij zich hieraan te houden. Hun algemene indruk is dat hij een sociale en vriendelijke man is die goed voor zijn familie zorgt. Hij heeft inspanningen geleverd om de Nederlandse taal aan te leren. Hij houdt zich aan de regelgevingen en wil de situatie van hem en zijn gezin verbeteren door te werken.

Mijnheer ontvangt momenteel geen financiële steun omdat hij illegaal in België verblijft. Mijnheer zijn partner ontvangt leefloon als gezinshoofd. Het gezin is in financiële begeleiding (budgetbeheer). Ze ontvangen 50 euro leefgeld per week. De rest wordt gebruikt om de vaste kosten te betalen en twee kleine schulden van zijn partner af te betalen.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom mijnheer de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Mijnheer diende reeds eerder een aanvraag 9bis in die niet ontvankelijk was. Hij betekende op 21.11.2013 een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten. Mijnheer volgde deze instructie niet op en besloot zijn verblijf op illegale wijze in België verder te zetten.

Mijnheer beweert dat hij nooit de bedoeling had om de Belgische autoriteiten te misleiden door gebruik te maken van een andere identiteit. Mijnheer verblijft reeds enkele jaren op het Belgische grondgebied en heeft echter op geen enkel eerder moment aangegeven wat zijn werkelijke identiteit was.

Mijnheer verwijst naar de legale verblijfssituatie van zijn moeder en zijn jongste broer. Het feit dat enkele gezinsleden een verblijfskaart bekwamen, geeft voor hem geen automatisch recht op een verblijfsmachtiging in België. Het feit dat mijnheer niet in het bezit werd gesteld van een verblijfskaart, is te wijten aan het eigen gedrag van betrokkene door de Belgische openbare orde te schaden. Mijnheer is gekend bij de openbare ordediensten en werd meerdere keren veroordeeld. Mijnheer werd op 16.01.2012 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 7 maanden met 3 jaar uitstel en een geldboete voor het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen (met voorbedachtheid) en het opzettelijk beschadigen van stedelijke of landelijke afsluitingen. Mijnheer werd op 26.10.2012 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met 3 jaar uitstel en een geldboete voor gebruikmaking van valse documenten (valsheid in geschriften). Op 26.10.2012 werd mijnheer veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden, voor 4 maanden met 5 jaar uitstel voor het plegen van een diefstal. Op 30.10.2012 werd hij door de politierechtbank van Antwerpen bij verstek veroordeeld tot het betalen van een geldboete voor verkeersovertredingen. Op 26.11.2012 werd mijnheer voor verkeersovertredingen

veroordeeld tot het betalen van een geldboete. Op 26.05.2014 werd mijnheer veroordeeld tot het betalen van een geldboete voor overtreding van de verkeersreglementering. Mijnheer is meerderjarig en verantwoordelijk voor zijn eigen daden. Het feit dat zijn moeder en zijn jongste broer een verblijfskaart verkregen, toont niet aan dat hij niet terug kan keren naar de Russische federatie om aldaar via de Belgische ambassade een verblijfskaart aan te vragen. Mijnheer kan zich bij deze procedure nog steeds laten bijstaan door zijn advocaat. Mijnheer toont niet aan waarom het Kinderrechtenverdrag zou worden geschonden. Het wordt mijnheer niet onmogelijk gemaakt om terug te keren naar België. Mijnheer zal in de toekomst nog steeds contact kunnen hebben met zijn jongste broer. Een terugkeer naar de Russische federatie kan tijdelijk zijn. Dezelfde redenering is van toepassing voor de relatie met zijn moeder. Mijnheer zijn verblijf was precair. Hij betekende een bevel om het grondgebied te verlaten en dient hieraan gevolg te geven, zoniet riskeert mijnheer gedwongen te worden uitgezet en riskeert hij een inreisverbod van enkele jaren.

Wat de relatie betreft met mevrouw G. M. A. waarmee hij een kind heeft: G. J.; hiervoor dient mijnheer een aanvraag gezinshereniging in te dienen. Mijnheer is niet gehuwd of wettelijk samenwonend. Hij dient - indien hij de procedure in België opstart - op een overtuigende wijze aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die er voor zorgen dat het niet mogelijk of bijzonder moeilijk is om de aanvraag gezinshereniging in te dienen via de Belgische ambassade in Moskou waardoor hij niet anders kan dan de aanvraag in België op te starten. Zijn partner en dochter kunnen hem eventueel vergezellen naar de Belgische ambassade in Moskou indien hij de aanvraag wel degelijk van daaruit kan opstarten. Mijnheer toont niet aan dat er een risico op "schade" voor het kind aanwezig is indien het kind de vader zou vergezellen naar Moskou.

Mijnheer verwijst algemeen naar de politieke problemen in zijn land van herkomst. Hij verklaart dat artikel 3 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zou worden geschonden. Hij vreest gefolterd of mensonwaardig vernederd of behandeld te zullen worden. Tevens doet mijnheer een beroep op artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandelingen of bestraffingen, aangenomen te New York op 10.12.1984 en ondertekend door België op 04.02.1985. Een loutere algemene bewering dat hij mensonwaardig zal behandeld worden tot zelfs gefolterd in de Russische federatie, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Mijnheer dient concreet aan te tonen door wie en waarom hij mensonwaardig zou behandeld worden indien hij zou terugkeren naar de Russische federatie en zich in Moskou zou wenden tot de Belgische ambassade. Het is aan betrokkene om zijn concrete situatie te staven aan de hand van bewijsstukken. De asielinstanties hechtten alvast geen geloof aan het asielrelaas van zijn vader. Betreffende de beweerde problemen en de reisroute werden tegenstrijdige en vage verklaringen afgelegd.

Mijnheer beweert dat hij op een niet-menswaardige manier in volledige armoede zou moeten leven indien hij dient terug te keren naar de Russische federatie. Hij beweert geen huis meer te hebben, geen familie en geen bezittingen. Dit stemt niet overeen met de verklaringen die zijn ouders hebben afgelegd. Betrokkenen waren hoofdzakelijk woonachtig te Itum-Kali en later in Grozny. Er wonen nog steeds verschillende familieleden in de Russische federatie, zowel te Itum Kali, als in Grozny en in het district S. en het district N. Leden van de familie die nog steeds in de Russische federatie verblijven zijn: [...].

Dat mijnheer Nederlands spreekt, werkbereid is, voor zijn gezin wenst te zorgen, sociaal en vriendelijk is en zich verder wenst te integreren in de Belgische samenleving, kan niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Integratie en verblijfsduur (naar aanleiding van de opgestarte procedures van zijn ouders) tonen op zich niet aan dat mijnheer de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging nu niet meer zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de bevoegde Belgische diplomatieke post. Een goede integratie in België vormt immers geen beletsel tot tijdelijke terugkeer en kan bijgevolg ook niet verantwoord worden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend. Mijnheer kan alle elementen van integratie voorleggen aan de bevoegde Belgische diplomatieke post.

Mijnheer kan ook een beroep doen op het vrijwillige terugkeerprogramma. Het vrijwillige terugkeerprogramma is bedoeld voor alle migranten: asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers en migranten zonder papieren. Uitgeprocedeerde asielzoekers kunnen rekenen op volledige begeleiding om hun vrijwillige terugkeer optimaal voor te bereiden, in dat geval bestaat de begeleiding uit een terugkeertraject op maat. Vrijwillige terugkeer is eerst en vooral een hulpprogramma: de reis wordt georganiseerd vanuit België tot in het land van bestemming en omvat bijstand en vervoerkosten. Via dit

programma kan de terugkeerder, afhankelijk van zijn statuut, ook steun krijgen bij de re-integratie in zijn land van herkomst. De terugkeerder kan de re-integratiesteun gebruiken om een zaak op te starten, een woning te huren of gedeeltelijk te renoveren, medische kosten te betalen enz. In de opvangcentra van Fedasil en het Rode Kruis zijn er terugkeerbegeleiders aanwezig. Ze ondersteunen ook de Lokale Opvang Initiatieven (LOI's). Bovendien heeft Fedasil een permanent terugkeerloket opgericht speciaal bestemd voor personen zonder wettig verblijf. Daarnaast is een heel netwerk van organisaties - sociale diensten, ngo's, gemeenten, migrantenorganisaties-bevoegd om migranten over vrijwillige terugkeer te informeren en hen bij hun beslissing te begeleiden. Indien mijnheer meer informatie wenst over vrijwillige terugkeer, kan hij bellen naar het gratis nummer 0800 32 745 of zich elke werkdag tussen 9u30 en 16u aanbieden aan het terugkeerloket aan de Antwerpsesteenweg 57 in 1000 Brussel.

Mijnheer kan zich wenden tot de Belgische ambassade te Moskou om een verblijfskaart aan te vragen bijvoorbeeld op basis van gezinshereniging. Hij kan zich laten bijstaan door zijn advocaat. Dit betekent dat zijn verwijdering van het Belgische grondgebied slechts tijdelijk kan zijn."

Op 30 oktober 2014 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waartegen verzoeker een beroep indiende bij de Raad, gekend onder het rolnummer X.

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting legt de raadsman van verzoeker het stuk voor met name een "karta pobytu" waaruit blijkt dat verzoeker in Polen over de status "ochrona uzupelniajaca" beschikt. Volgens de raadsman slaat deze term op de subsidiaire beschermingsstatus die in Polen werd toegekend. Bijgevolg meent hij dat van hem niet kan verwacht worden dat hij de aanvraag om verblijfsmachtiging of een aanvraag om gezinshereniging indient in het herkomstland.

Verweerder werpt ter zitting terecht op dat de gemachtigde met dit stuk geen rekening kon houden, zodanig dat de Raad evenmin dit stuk in zijn beoordeling kan betrekken. Verweerder wijst ter zitting nog op de mogelijkheid van een nieuwe aanvraag.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste en enige middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) en van het motiveringsbeginsel.

Hij licht zijn eerste middel toe als volgt:

"Artikel 62, 1e lid van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing stelt het volgende: [...] Verzoeker kan met deze argumentatie niet akkoord gaan.

Allereerst dient te worden opgemerkt dat wie voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19/7/2009, ook voldoet aan de buitengewone omstandigheden.

Dat werd immers mondeling aan het Vlaams Minderhedencentrum toegezegd door zowel de bevoegde staatssecretaris als de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat verzoeker voldoet aan de inhoudelijke criteria wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken niet betwist, wel integendeel.

Verweerder verwijst in zijn eigen beslissing immers zelf naar de zeer gevorderde graad van integratie van verzoeker.

Dat verzoeker aldus, gelet op deze graad van integratie, voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie waardoor hij ook voldoet aan de buitengewone omstandigheden dewelke verzoeker

toelaten om zijn regularisatieaanvraag in te dienen bij de burgemeester van de stad van zijn verblijfplaats.

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing werd hier door de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening mee gehouden.

Dit maakt minstens een schending uit van het motiveringsbeginsel.

Voorts wenst verzoeker op de volgende rechtspraak te wijzen:

“Uitzonderlijke omstandigheden zijn geen omstandigheden van overmacht, maar het volstaat dat de vreemdeling aantoont dat het hem onmogelijk of bijzonder moeilijk is, terug te keren om in zijn land van herkomst of in een land waar het hem toegestaan is te verblijven, de bedoelde machtiging aan te vragen.”

(R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M. 2001, 33)

“De buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9, lid 3 Vreemdelingenwet zijn geen omstandigheden van overmacht, maar zijn die omstandigheden die de terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij is toegestaan te verblijven, om er bij de bevoegde Belgische Diplomatieke post zijn aanvraag om verblijfsvergunning in te dienen, beletten of op zijn minst erg bemoeilijken.”

(R.v.St. (11e kamer), nr. 88.434, 29 juni 2000, A.P.M., 2000, 139)

Daarnaast wordt algemeen aanvaard dat zelfs wanneer een terugkeer objectief mogelijk is, het gevaar dat daaraan verbonden is te beschouwen is als een ‘buitengewone omstandigheid’ zoals voorzien in de wet, die een terugkeer onmogelijk maakt.

Verzoeker heeft zijn land van herkomst moeten verlaten omdat hij diende te vrezen voor zijn leven.

Ten gevolge van deze feiten ontvluchtte verzoeker zijn land van herkomst.

Een terugkeer van verzoeker naar zijn geboorteland om aldaar zijn aanvraag tot regularisatie in te stellen is, gelet op deze omstandigheden, te gevaarlijk en zou zijn leven in gevaar brengen.

Dat een terugkeer voor verzoeker gevaar inhoudt, blijkt uit een veelheid aan bronnen die niet alleen een inzage geven in de algemene situatie, maar die, gelet op de wijde verspreiding van het geweld ook aantonen dat verzoeker zelf ook een reëel risico lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dan wel een schending van art. 3 EVRM.

De bronnen hieromtrent zijn duidelijk:

“Allegations of torture and other ill-treatment remained widely reported and effective investigations were rare. Law enforcement officials allegedly frequently circumvented the existing legal safeguards against torture through, among other things: the use of secret

detention (particularly in the North Caucasus); the use of force supposedly to restrain violent detainees; investigators denying access to a lawyer of one’s choice and favouring specific state-appointed lawyers who were known to ignore signs of torture. In March, one torture case in Kazan was widely reported in the media after a man died of internal injuries in hospital. He claimed that he had been raped with a bottle at the police station. Several police officers were arrested and charged with abuse of power, and two were later sentenced to two and two and a-half years’ imprisonment respectively. Many more allegations of torture by police in Kazan and elsewhere followed media reports of this case. In response to an NGO initiative, the Head of the Investigative Committee decreed to create special departments to investigate crimes committed by law enforcement officials. However, the initiative was undermined by the failure to provide these departments with adequate staff resources. On the night of 19 January, Issa Khashagulgov, held in a pre-trial detention centre in Vladikavkaz, North Ossetia, was allegedly taken to an undisclosed location and beaten and threatened with further violence for refusing to co-operate with the investigation against him. Reportedly, between 6 and 8 February he was transferred from the detention centre to a different location in North Ossetia for several hours each day when his lawyers tried to see him, and subjected to ill-treatment. Issa Khashagulgov, suspected of armed group membership, had earlier been repeatedly transferred between different detention facilities while his family and lawyers were denied information about his whereabouts, sometimes for several days. His complaints were not investigated. Russian opposition activist Leonid Razvozhayev went missing on 19 October in Kiev, Ukraine, outside the office of a partner organization to UNHCR, the UN refugee agency. On 22 October, the Investigative Committee in Moscow stated that he had voluntarily returned to the Russian Federation and handed himself in to the authorities. Leonid Razvozhayev disavowed this statement via his lawyer, and alleged that he had been abducted and smuggled into the country, held at a secret location, ill-treated and forced to sign a statement implicating himself and other political activists in plotting mass disturbances in Russia on foreign orders. The Russian authorities dismissed his allegations and refused to investigate them. [...] Allegations were frequently made of collusion between judges, prosecutors, investigators and other law enforcement officials resulting in unfair criminal convictions or disproportionate administrative penalties. Lawyers across the country complained of procedural violations undermining their clients’ right to a fair trial. These included denial of access to clients, detention of individuals as criminal suspects without promptly informing their lawyers and

families, appointment of state-paid lawyers as defence counsel who are known to raise no objections about procedural violations and the use of ill-treatment.”

(Amnesty International, Amnesty International Report 2013: The State of the World's Human Rights, 2013, http://files.amnesty.org/air13/AmnestyInternational_AnnualReport2013_complete_en.pdf, 218-222)

“Human rights defenders and journalists continue to face harassment and intimidation, and often physical violence, while the perpetrators enjoy impunity. More than three years after the abduction and killing, in July 2009, of Natalia Estemirova, a prominent human rights activist from the North Caucasus, no-one has been brought to justice. Lawyers in the North Caucasus who represent victims of human rights violations are themselves frequently subjected to harassment, pressure and even violence by law enforcement officials. On 20 January 2012, lawyer Omar Saidmagomedov and his cousin were shot dead in the street of Makhachkala. The authorities claimed they were armed and had shot at security officers; however, Saidmagomedov's colleagues have dismissed these claims and presented a strong case that he was a victim of an extrajudicial execution because of his professional activities. These allegations have yet to be investigated in an impartial manner. The authorities have repeatedly tried to instigate criminal proceedings on spurious grounds against Igor Kalyapin, a prominent campaigner against torture. Several journalists who have published information based on interviews with him, as well as human rights activists who have written letters of support for him to the Russian authorities, have themselves been summoned for questioning by criminal investigators or members of the Federal Security Service.”

(Amnesty International, Russian Federation: New laws lead to increased repression of fundamental rights: Amnesty International Submission to the UN Universal Periodic Review, 2013, <http://www.refworld.org/docid/51272cac2.html>)

De Dienst Vreemdelingenzaken houdt hier echter hoegenaamd geen rekening mee.

Het stelt in de kwestieuze beslissing immers dat verzoeker zich dient te wenden tot de Belgische ambassade in Rusland.

Gezien er in Tsjetsjenië geen Belgische ambassade is, dient verzoeker zich bijgevolg te wenden tot de ambassade in Moskou, dan wel tot het consulaat-generaal te Sint-Petersburg.

Vanuit de gewone verblijfplaats van verzoeker in zijn land van herkomst, gaat het dan respectievelijk om 1.846 kilometer en 2.566 kilometer, wat voor verzoeker praktisch gezien eenvoudigweg onhaalbaar en onrealistisch is.

Los van de praktische moeilijkheden die hiermee gepaard gaan, dient er eveneens te worden gewezen op de politieke dimensie hiervan.

Verzoeker zou dan immers als Tsjetsjeen naar Moskou of Sint-Petersburg moeten gaan om daar een verzoek tot machtiging tot verblijf in België in te dienen.

De haalbaarheid van deze actie dient omwille van de politieke gevoeligheden tussen de Russische overheid en Tsjetsjenië als miniem te worden beschouwd.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken dit dan verwacht van verzoeker, getuigt van een miskennis van de politieke realiteit in de Russische Federatie en een schending van de hierboven vermelde wetsartikelen. Immers blijkt uit een veelheid aan bronnen dat de discriminatie ten opzichte van Tsjetsjenen nog steeds hoogtij viert in de rest van Rusland en zeker in Moskou en Sint-Petersburg.

“Police harassment against Chechens in other parts of the Russian Federation have also increased, with arbitrary identity-checks, arrests, and refusals to grant obligatory residency permits in cities such as Moscow. More broadly, within Russian society there are active discrimination, violence and intimidation against ethnic Chechen civilians. This has included several attacks on the Moscow metro (CCGROUPSEV04 = 2), a 2005 attack on Chechens by Russian skinheads (CCGROUPSEV05 = 1) and a 2006 pogrom against Chechens in Kondopoga leading to at least two deaths (CCGROUPSEV06 = 4).” (University of Maryland, Assessment for Chechens in Russia, <http://www.cidcm.umd.edu/mar/assessment.asp?groupId=36504>)

“The law prohibits discrimination based on nationality. However, government officials at times subjected minorities to discrimination. There was a steady rise in societal violence and discrimination against minorities, particularly Roma, persons from the Caucasus and Central Asia, dark-skinned persons, and foreigners.

[...]

Violence was concentrated in the major cities: seven were killed and 28 injured in Moscow city, four were killed and 19 injured in the greater Moscow Oblast, and three were killed and 16 injured in St Petersburg. The main targets of attack continued to be Central Asians (10 killed and 24 injured); leftist and youth activists (14 injured); and natives of the Caucasus region (six killed and four injured).

[...]

Skinhead violence continued to be a serious problem. Skinheads primarily targeted foreigners, particularly Asians and individuals from the North Caucasus, although they also expressed anti-Muslim and anti-Semitic sentiments. According to the Ministry of Internal Affairs, neofascist movements had approximately 15,000 to 20,000 members, more than 5,000 of whom were estimated to live in Moscow. However, the ministry stated that if the category includes "extremist youth groups" in general, the number would be closer to 200,000 countrywide. In 2009 MBHR estimated there were as many as 70,000 skinhead and radical nationalist organizations, compared with a few thousand in the early 1990s. Skinhead groups were most numerous in Moscow, St. Petersburg, Nizhny Novgorod, Yaroslavl, and Voronezh."

(United States Department of State, Country Reports on Human Rights Practices for 2011: Russia, <http://www.state.gov/documents/organization/186609.pdf>, 52-53)

Aldus is duidelijk dat men niet kan verwachten dat verzoeker zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf indient via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn gewone verblijfplaats in haar land van herkomst.

Immers is de situatie voor hem als Tsjetsjeen absoluut niet veilig in Moskou of Sint-Petersburg.

Bijgevolg houdt een verplichte terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst om zijn aanvraag tot regularisatie aldaar in te dienen dan ook een schending in van art. 3 EVRM.

Aldus is het duidelijk dat het in die omstandigheden voor verzoeker effectief in ieder geval heel moeilijk, zo niet onmogelijk is, om terug te keren naar zijn land van herkomst om daar een machtiging tot verblijf in te dienen en te wachten op een beslissing in deze gelet op het feit dat een terugkeer gevaarlijk is en zijn leven in gevaar zou brengen.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen, minstens van het motiveringsbeginsel.

Daarnaast wordt, door verzoeker de verplichting op te leggen zijn aanvraag in te dienen bij de diplomatieke post in zijn land van herkomst, ook art. 8 EVRM geschonden.

Verzoeker vormt immers een gezin in de zin van dat art. 8 EVRM en dit samen met zijn partner, mevrouw G. M. A., geboren te Sint-Petersburg op 28 oktober 1992, en hun minderjarige dochter G.J., geboren te Herentals op 21 augustus 2013.

Zowel zijn partner als zijn dochter verblijven hier op legale wijze.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt in de kwestieuze beslissing dat dit gegeven geen buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet en dat de partner en dochter van verzoeker hem kunnen vergezellen naar de Belgische ambassade in Rusland om aldaar de aanvraag in te dienen.

Deze stelling getuigt echter van weinig realiteitszin.

De dochter van verzoeker is immers nog maar één jaar oud.

Met haar naar Moskou reizen is dan ook absoluut niet aangewezen en nefast voor haar gezondheid.

Men kan dus onmogelijk verwachten dat zij mee zou reizen naar Rusland waardoor ook de partner van verzoeker in België dient te blijven om voor de dochter te zorgen.

Dit leidt er uiteraard toe dat als men verzoeker vervolgens verplicht zijn aanvraag, aldus zonder partner en dochter, in te dienen in Rusland, men hem het recht op respect voor zijn privé leven, en familie- en gezinsleven ontnemt en aldus art. 8 EVRM schendt.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen, minstens van het motiveringsbeginsel.

Daarnaast dient nogmaals te worden benadrukt dat de moeder van verzoeker, mevrouw S. A., geboren te Itum-Kali (USSR) op 5 maart 1963, en de jongste broer van verzoeker, de heer G. M., geboren te Grozny (USSR) op 29 mei 1999, beiden op legale wijze in het land verblijven.

Ook met hen vormt verzoeker een gezin in de zin van art. 8 EVRM.

Een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag tot regularisatie in te dienen zou dus ook op dit gebied een schending van art. 8 EVRM uitmaken, daar er niet kan verwacht worden dat zijn moeder en jongste broer met hem zouden meereizen.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen, minstens van het motiveringsbeginsel.

Tenslotte stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat het feit dat verzoeker niet in het bezit werd gesteld van een verblijfskaart, te wijten is aan zijn eigen gedrag, daar hij de Belgische openbare orde zou hebben geschaad.

Verzoeker liep in het verleden inderdaad enkele veroordelingen op, doch, op enkele verkeersovertredingen na, dateren deze allen van meer dan vier jaar geleden, toen hij zelf amper 22 jaar oud was.

Hierbij dient tevens in rekening te worden gebracht dat verzoeker opgroeide in Tsjetsjenië dat van zijn 6 tot 8 en van zijn 11 tot zijn vertrek toen hij 18 jaar oud was constant in een staat van oorlog verkeerde waarbij het centrum van het geweld zich in de woonplaats van verzoeker, de stad Grozny, bevond.

Hoe dan ook, verzoeker kreeg zijn straf en uit alle bij het verzoekschrift bijgevoegde bronnen blijkt overduidelijk dat verzoeker goed geïntegreerd is, hij zich voorbeeldig gedraagt en zich aan de regelgevingen houdt.

Men kan dergelijke jeugdzonde dan ook onmogelijk weerhouden om verzoeker een regularisatie van zijn verblijf conform art. 9bis Vreemdelingenwet te ontzeggen.

Door deze gegevens te miskennen, begaat de Dienst Vreemdelingenzaken een schending van de hierboven vermelde artikelen en van het motiveringsbeginsel.

De in het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS, 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en het feit dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag om verblijfsmachtiging niet via de gewone procedure nl. via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland kan indienen. Verzoeker haalde in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging uitgebreide elementen aan ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van de aanvraag, hij wees op zijn financiële toestand, op de politieke problemen in zijn land, op het feit dat zijn partner en dochter, moeder en kleine broer legaal in het land verblijven, dat zijn leven in gevaar is of hij een risico loopt op een onmenselijke en vernederde behandeling indien hij zijn aanvraag in Rusland moet indienen, dat hij geen sociaal vangnet meer heeft in Tsjetsjenië en de terugkeer eveneens een verbreking van zijn sociale, affectieve en emotionele banden met België zou betekenen. De gemachtigde is in diens motivering van de bestreden beslissing op al deze elementen ingegaan.

Voor het eerst in het verzoekschrift verwijst verzoeker naar de instructie van 19 juli 2009 en meent hij dat indien iemand voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie, dit volstaat om eveneens te voldoen aan de buitengewone omstandigheden dewelke toelaten een aanvraag in te dienen in België. Nu verzoeker dit argument niet in de aanvraag had ontwikkeld, is het evident dat hiermee "geen rekening werd gehouden". Hoe dan ook gaat verzoeker er met zijn betoog aan voorbij dat de voormelde instructie vernietigd werd door de Raad van State bij arrest nr. X van 9 december 2009 met als gevolg dat deze wordt geacht *ex tunc* uit het rechtsverkeer te zijn verwijderd, dermate dat ze wordt geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg kon de gemachtigde hoe dan ook niet op rechtsgeldige wijze toepassing maken van een vernietigde instructie ondanks mondelinge verklaringen aan het Vlaams Minderhedencentrum. Bovendien heeft de Raad van State deze instructie juist vernietigd omdat deze instructie "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt". Hieruit volgt duidelijk dat de redenering van verzoeker dat indien hij voldoende geïntegreerd is hij bijgevolg geen buitengewone omstandigheden meer moet aantonen of dat bijgevolg sowieso is voldaan aan die buitengewone omstandigheden, niet kan gevolgd worden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van het artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, noch van artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan aangenomen worden.

Verzoeker stelt echter uitdrukkelijk inhoudelijk niet akkoord te gaan met de motieven van de bestreden beslissing. Bijgevolg wordt het middel verder onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, m.n. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)

§2 [...]”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die, zoals verzoeker zelf aanvoert, het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Volgens rechtspraak van de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. X) kunnen bijvoorbeeld *“als typische buitengewone omstandigheden onder meer worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekommen, ernstige ziekte enz.”*, terwijl *“echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”*

Hieruit blijkt dat eventuele vervolging of een risico op mensonwaardige of vernederende behandeling in het land van herkomst kan beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij zijn land van herkomst heeft moeten verlaten omdat zijn leven in gevaar is. Hij voert dan ook de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de

omstandigheden en de handelingen van de betrokkene (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

In principe kan artikel 3 van het EVRM enkel geschonden worden in geval van verwijdering en is de bestreden beslissing in principe geen verwijderingsmaatregel. Er dient echter vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing een beslissing is waarbij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard omdat er geen buitengewone omstandigheden werden aangevoerd die volgens de gemachtigde verantwoordt waarom de aanvraag niet in het herkomstland kan ingediend worden, zodanig dat deze beslissing eveneens minstens een tijdelijke verwijdering inhoudt. Het Grondwettelijk Hof oordeelde eveneens dat *“Het is juist dat de bestreden bepaling, voor alle andere gevallen, de « buitengewone omstandigheden » op grond waarvan een aanvraag om machtiging tot verblijf mag worden ingediend, niet definieert. Daaruit volgt dat de minister of zijn gemachtigde blijft beschikken over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid met betrekking tot het inhoudelijke onderzoek van een groot aantal aanvragen om machtigingen tot verblijf, ingediend door vreemdelingen vanop het Belgisch grondgebied. Die discretionaire bevoegdheid kan evenwel niet aldus worden begrepen dat zij, zonder dat uitdrukkelijk wordt verwezen naar de noodzakelijke eerbiediging van verdragsrechtelijke grondrechten, de minister of zijn gemachtigde zou toestaan de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te schenden, derwijze dat aan een categorie van vreemdelingen het genot wordt ontzegd van de rechten die door die verdragsbepalingen worden gewaarborgd. Doordat zij een zorgvuldig onderzoek van iedere aanvraag vereist, biedt de bestreden regeling de mogelijkheid om elke aanvraag individueel, op grond van concrete elementen, te beoordelen in het licht van onder meer die verdragsbepalingen (GwH 26 juni 2008, nr. 95/2008, B.6)”* Bijgevolg dringt zich ook een onderzoek op inzake de aangevoerde verdragsbepalingen.

Verzoeker verwijst naar een veelheid van bronnen, waaronder naar Amnesty International en naar refworld van het UNHCR, die volgens hem niet alleen wijzen op de wijde verspreiding van het geweld, maar ook aantonen dat verzoeker zelf een reëel risico loopt onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker wijst er verder ook op dat als gevolg van de bestreden beslissing hij naar Moskou of Sint-Petersburg in Rusland zou moeten terugkeren om zijn aanvraag in te dienen. Enerzijds stipt hij aan dat van zijn gewone verblijfplaats tot Moskou of Sint-Petersburg dit een traject van ongeveer 2000 kilometer zou inhouden, wat praktisch onhaalbaar zou zijn en anderzijds dat het voor een Tsjetsjeen ook helemaal niet evident is de aanvraag in te dienen in Moskou of Sint-Petersburg, gezien de politieke realiteit in de Russische Federatie. Verzoeker verwijst opnieuw naar uitgebreide informatie dienaangaande, van pertinente bronnen waaronder het United States Department of State. Hij komt tot de conclusie dat het voor een Tsjetsjeen absoluut niet veilig is in Moskou of Sint-Petersburg. Nu de gemachtigde deze gegevens zou miskend hebben, maakt de verplichte terugkeer een schending uit van artikel 3 van het EVRM, van artikel 3 van de voormelde wet van 21 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en minstens van de motiveringsplicht.

Vooreerst moet de Raad vaststellen, dat verzoeker lang niet op een dergelijke uitvoerige wijze in zijn aanvraag de eventuele schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontferende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, ondertekend door België op 4 februari 1985 en bekrachtigd bij wet van 9 juni 1991 had uiteengezet. Bijgevolg kan niet redelijkerwijs worden gesteld dat de gemachtigde hier hoegenaamd geen rekening mee heeft gehouden. In de aanvraag heeft verzoeker weliswaar gesteld dat het leven van een mens primeert op het vervullen van een formaliteit, namelijk de aanvraag indienen via de ambassade in het herkomstland, hetgeen de Raad ten zeerste onderschrijft, doch heeft hij volledig nagelaten te verwijzen naar de bronnen waar hij thans in het verzoekschrift uitgebreid op wijst en heeft hij eveneens nagelaten in de allereerste plaats te wijzen op het feit dat hij in Polen de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen. Bijgevolg rijst de vraag waarom verzoeker dit niet in diens aanvraag had aangevoerd, evenmin wordt thans in het verzoekschrift op de toekenning van die internationale beschermingsstatus gewezen. Minstens verschafft verzoeker ook geen enkele toelichting waarom hij niet eerder heeft bekend gemaakt over deze status te beschikken. Het is pas ter zitting dat verzoeker het bewijs voorlegt dat hij wel degelijk over een internationale beschermingsstatus *“ochrona uzupelniajaca”* beschikt. Dit stuk houdt dan ook in dat Polen heeft aanvaard dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 15 van de Kwalificatierichtlijn in geval van terugkeer naar Rusland. Echter, zoals gesteld onder 2. Rechtspleging kan de Raad in deze fase van het geding

echter enkel rekening houden met elementen die aan de gemachtigde bekend waren op het ogenblik van de bestreden beslissing (beoordeling *ex tunc*). Gezien de elementen die verzoeker in diens aanvraag op zeer theoretische wijze had aangehaald, kon de gemachtigde in deze fase van het geding dan ook redelijkerwijs en op afdoende wijze motiveren dat het aan verzoeker toekomt om concreet aan te tonen waarom hij mensonwaardig zou behandeld worden of zou gefolterd worden indien hij naar Rusland zou moeten terugkeren. De Raad kan immers de stelling niet volgen dat uit de informatie die verzoeker heeft voorgelegd, ook al is zij afkomstig van betrouwbare bronnen en ook al wijst zij inderdaad op de politieke realiteit in de Russische Federatie en de potentieel gevaarlijke situatie voor Tsjetsjenen, kan afgeleid worden dat de situatie voor om het even welke Tsjetsjeen in Rusland absoluut niet veilig zou zijn, dermate dat van geen enkele Tsjetsjeen zou mogen verwacht worden de aanvraag bij de Belgische ambassade in Moskou in te dienen.

Wat betreft het argument van de afstand, met name dat het traject tussen zijn streek van herkomst en Moskou of Sint-Petersburg ongeveer 2000 kilometer zou bedragen, waardoor het praktisch onhaalbaar zou zijn de aanvraag in Moskou of Sint-Petersburg in te dienen, stelt de Raad vast dat de gemachtigde uitgebreid heeft verwezen in de bestreden beslissing naar het mogelijke beroep op een vrijwillig terugkeerprogramma met een terugkeertraject op maat. Bovendien en ten overvloede zou een georganiseerde terugkeer vanuit België sowieso hoogstwaarschijnlijk worden georganiseerd rechtstreeks naar Moskou, nu dit de hoofdstad is van het herkomstland. Er kan niet worden aangenomen dat het indienen van de aanvraag in Moskou om zuiver praktische redenen onhaalbaar of onrealistisch zou zijn. Het staat verzoeker weliswaar vrij met diens concrete elementen een nieuwe aanvraag in te dienen, zoals verweerder ter zitting zelf heeft aangestipt.

Een schending van de motiveringsplicht of van artikel 3 van de voormelde wet van 21 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 van het EVRM blijkt niet, rekening houdend met de elementen die voorlagen op het moment van de bestreden beslissing.

In het derde en vierde onderdeel van diens verzoekschrift voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Hij voert aan dat hij een gezin vormt met zijn partner Mw. G.M. en met hun minderjarige dochter G.J., die hier beiden legaal verblijven. Hij meent dat het standpunt van de gemachtigde dat zijn partner en dochtertje hem kunnen vergezellen naar Moskou getuigt van weinig realiteitszin en dat dit nefast zou zijn voor de gezondheid van het op het ogenblik van de bestreden beslissing 1-jarige kind. Nu hij dus toch ertoe gehouden zou worden zijn partner en kind achter te laten, houdt dit volgens verzoeker een schending in van artikel 8 van het EVRM en van het motiveringsbeginsel en de overige aangehaalde wetsartikelen.

Hij wijst er verder eveneens op dat zijn moeder en jongste broer, de heer G.M. op legale wijze in het land verblijven. Ook in deze meent verzoeker dat de vereiste de aanvraag in het herkomstland in te dienen, een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM, nu ook van hen niet kan verwacht worden dat zij mee zouden reizen.

Zoals hoger gesteld vereist het Grondwettelijk Hof ook in het kader van de thans bestreden beslissing een onderzoek naar artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad wijst erop dat wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats zijn taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu is het duidelijk dat het gezinsleven van verzoeker met zijn partner en hun minderjarige dochter niet wordt betwist. Verzoeker heeft dienaangaande ook pertinente stukken gevoegd bij de aanvraag, zoals de samenstelling van gezin van 25 november 2013, dat enerzijds aantoont dat hij ook samenwoont met zijn partner en kind en dat deze laatste inderdaad over een legaal verblijf beschikken, er staat immers vermeld "vluchteling van Russische herkomst".

Anderzijds wat betreft het aangevoerde gezinsleven met zijn moeder en jongste broer met legaal verblijf, stipt de Raad aan dat waar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen veronderstelt, dat anders ligt in andere gezins- of familierelaties. Deze relaties genieten niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). (Naar analogie: EHRM 17 februari 2009, Onur v. VK ; EHRM 23 juni 2008, Maslov v. Austria; EHRM 23 september 2010 Boussara v. Frankrijk; EHRM 20 september 2011, AA v. UK). *In casu* voert verzoeker aan op jonge leeftijd met zijn ouders naar België te zijn gekomen en financieel afhankelijk te zijn van zijn moeder. De Raad stelt vast dat het gezinsleven door de gemachtigde noch door de verweerder wordt betwist.

Echter, betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoeker geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde dat een aanvraag tot gezinshereniging aangewezen is wat betreft de relatie met zijn partner en minderjarig kind. Hij wijst erop dat verzoeker op overtuigende wijze dient aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die het niet mogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag gezinshereniging in te dienen in Moskou. Zijn partner en dochter zouden hem eventueel kunnen vergezellen naar Moskou. De Raad stelt vast dat verzoeker in diens verzoekschrift enkel wijst op de jonge leeftijd van zijn kind, waardoor het nefast zou zijn voor haar gezondheid verzoeker te vergezellen naar de Belgische ambassade in Moskou. Ook in de aanvraag werden geen andere elementen aangehaald dan het feit dat hij niet mag gescheiden worden van zijn partner en kind, moeder en jongste broer die hier legaal verblijven.

Opnieuw moet de Raad vaststellen dat ook in deze verzoeker geenszins heeft aangehaald noch in de aanvraag, noch in het verzoekschrift dat Polen hem de internationale beschermingsstatus van de "ochrona uzupelniajaca" (hetgeen subsidiaire bescherming zou zijn) heeft toegekend. Het is bijgevolg opnieuw moeilijk te begrijpen waarom dit stuk pas ter zitting wordt neergelegd en verzoeker pas ter zitting tracht aan te tonen dat aangezien Polen hem de internationale beschermingsstatus heeft toegekend, het van hem niet redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zijn aanvraag om verblijfsmachtiging of zijn aanvraag gezinshereniging in Moskou zou indienen. Zoals eerder gesteld, moet de Raad zich in het huidig geding plaatsen op het ogenblik van de bestreden beslissing. Zuiver op basis van het argument van de zeer jonge leeftijd van zijn kind en het legaal verblijf van zijn partner en hun minderjarig kind en van zijn moeder en jongste broer kon de gemachtigde in redelijkheid motiveren dat verzoeker geacht wordt een aanvraag om gezinshereniging in te dienen en dat geen risico op schade voor het kind was aangetoond indien het kind verzoeker zou vergezellen naar Moskou voor het indienen van de aanvraag. Een schending van een hogere rechtsnorm kan immers pas aangenomen worden als wordt gebruik gemaakt van de voorziene interne procedures. Minstens verduidelijkt verzoeker niet waarom de gezinsherenigingsprocedure nog niet werd opgestart.

Een schending van het artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen, evenmin als een schending van de motiveringsplicht, van artikel 3 van de voormelde wet van 20 juli 1991, of van de artikelen 9bis of 62 van de Vreemdelingenwet.

In het vijfde onderdeel van het verzoekschrift stipt verzoeker aan dat de gemachtigde ook heeft gewezen op het feit dat hij in het verleden de openbare orde heeft geschaad. Hij stipt aan dat hij inderdaad enkele veroordelingen heeft opgelopen, maar dat deze enerzijds verkeersovertredingen betreffen of anderzijds al lang geleden zijn, toen hij zelf amper 22 jaar oud was. Hij wijst erop dat hij uit een klimaat van geweld in Rusland afkomstig is en dat hij zijn straf reeds heeft gekregen. Hij concludeert dat uit de gevoegde getuigenissen blijkt dat hij zich thans wel voorbeeldig gedraagt een aan de regelgevingen houdt. Verzoeker meent dat hierdoor de vermelde artikelen en de motiveringsplicht zijn geschonden.

De Raad merkt op dat hij de paragraaf die de gemachtigde heeft besteed aan de elementen van openbare orde als een overtollig motief beschouwt. De thans bestreden beslissing heeft immers enkel betrekking op de vraag of er elementen werden aangehaald die kunnen aantonen dat er een buitengewone omstandigheid is waardoor het bijzonder moeilijk of onmogelijk is een aanvraag in te dienen in het herkomstland. Het feit dat men zich schuldig heeft gemaakt aan verkeersovertredingen of aan andere feiten in het verleden doet geen afbreuk aan het feit dat er redelijkerwijs elementen kunnen zijn die aantonen dat het indienen van de aanvraag in het herkomstland onmogelijk of bijzonder moeilijk kan zijn. De overige motieven kunnen echter de bestreden beslissing schragen, rekening houdend met de elementen die op dat ogenblik voorlagen.

Het eerste en enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. MAES